

Uzasadnienie do uchwały zmieniającej uchwałę Nr XXVI/216/2026 Rady Miejskiej w Wyszkowie z dnia 28 kwietnia 2026 r. w sprawie ustalenia Regulaminu korzystania oraz wynajmowania świetlic wiejskich zlokalizowanych na terenie Gminy Wyszków (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2026 r. poz. 4439)

Konieczność podjęcia niniejszej uchwały wynika z uwag organu nadzoru prawnego dotyczących treści obowiązującej uchwały. W toku analizy wskazano, że część zawartych w niej zapisów porządkowych stanowi powtórzenie regulacji wynikających z przepisów powszechnie obowiązującego prawa, co czyni je zbędnymi w akcie prawa miejscowego, a mianowicie:

- § 3 ust. 2 pkt 2; § 4 ust. 1 pkt 5 – kwestie dotyczące czystości i porządku regulują odrębne przepisy, tj. regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy uchwalony na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733);
- § 4 ust. 1 pkt 6; § 7 ust. 3; § 9 ust. 3 pkt 5; § 10 ust. 6; § 11 ust. 1, 2 i 3; § 12 ust. 5, 6 i 7; wzór wniosku o wynajem Świetlicy – oświadczenie wnioskodawcy (ust. 3 i 5) - kwestie dotyczące ponoszenia odpowiedzialności regulują przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny, ustawy Kodeks karny oraz ustawy Kodeks wykroczeń. Zamieszczenie w ramach aktu prawa miejscowego regulacji dotyczącej odpowiedzialności, gdy odpowiedzialność taka została uregulowana w drodze ustaw, stanowi nieuprawnioną modyfikację przepisów rangi ustawowej.

Na podstawie art. 422 ustawy Kodeks cywilny, za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody. Przeciwnieństwem reżimu odpowiedzialności deliktowej jest reżim odpowiedzialności kontraktowej (odpowiedzialność ex contractu), w którym powinność naprawienia szkody zastępuje już istniejący między stronami obowiązek innego świadczenia, względnie z nim współistnieje, ilekroć świadczenie pierwotne nie zostało wykonane albo zostało wykonane nienależycie (art. 471 i nast.). Powinność świadczenia odszkodowania ma więc charakter pochodny, gdy tymczasem w przypadku odpowiedzialności deliktowej ma ona charakter pierwotny - będąc elementem powstającego ex lege stosunku obligacyjnego (por. Brzozowski Jastrzębski, Kaliński, Skowrońska-Bocian, Zobowiązania 2016, s. 71). Powstanie odpowiedzialności warunkowane jest zaistnieniem zdarzenia wyrządzającego szkodę. W momencie zaistnienia pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej w postaci winy oraz związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem a powstaniem szkody, pomiędzy wyrządzającym szkodę a poszkodowanym powstaje z mocy prawa stosunek zobowiązaniowy polegający na obowiązku naprawienia szkody. Umieszczenie w treści uchwały regulacji dotyczącej odpowiedzialności cywilnej osób korzystających z tych obiektów za wyrządzone szkody, w sytuacji gdy odpowiedzialność deliktowa została już uregulowana m.in. w art. 415 oraz art. 427, 428 i 430 ustawy Kodeks cywilny, stanowi niedopuszczalną modyfikację obowiązków ustawowych;

- § 5 pkt 1 – palenie tytoniu i wyrobów tytoniowych – kwestie te reguluje art. 5 ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ochronie przed następstwami używania wyrobów tytoniowych są ustalone miejsca gdzie obowiązuje zakaz palenia tytoniu. Jest to materia innego aktu prawnego, niż regulamin korzystania z obiektu gminnego;
- § 5 pkt 2 – kwestie dotyczące niszczenia mienia uregulowane zostały w ustawie Kodeks karny. Stosownie do brzmienia art. 288 § 1 tej ustawy kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5;

w odniesieniu do zakazu agresji fizycznej i psychicznej wobec innych osób, wskazuję, iż kwestie te zostały uregulowane na poziomie aktów rangi ustawowej;

- § 5 pkt 5 – kwestie zakazu wnoszenia szkodliwych substancji chemicznych uregulowane zostały na poziomie ustawy. Zgodnie z art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii – „kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”. W odniesieniu do kwestii dotyczących zakazu wnoszenia broni i innych przedmiotów niebezpiecznych dla zdrowia, wskazuję, że kwestie dotyczące posiadania broni reguluje ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, zgodnie z art. 2 tej ustawy poza przypadkami określonymi w ustawie nabywanie, posiadanie oraz zbywanie broni i amunicji jest zabronione; kwestie dotyczące posiadania niebezpiecznych przedmiotów w miejscu publicznym regulują przepisy ustawy Kodeks wykroczeń;

- § 5 pkt 7 – w odniesieniu do kwestii dotyczącej zakazu prowadzenia sprzedaży towarów i usług - prowadzenie działalności gospodarczej bez wymaganego zgłoszenia jest zakazane przez art. 60¹ ustawy kodeks wykroczeń, sprzedaż poza miejscem wyznaczonym jest penalizowane w art. 60³ kodeksu wykroczeń, zgodnie z którym kto prowadzi sprzedaż na terenie należącym do gminy lub będącym w jej zarządzie poza miejscem do tego wyznaczonym przez właściwe organy gminy, podlega karze grzywny. Ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej może wynikać wyłącznie z przepisów ustawy, może być orzeczone jako środek karny, może być uzależnione od uzyskania stosownego zezwolenia. Ograniczenia takiego nie można wprowadzić na poziomie aktu prawa miejscowego. W odniesieniu do kwestii umieszczania reklam wskazuję, iż materia ta jest materiają objętą inną uchwałą. Zgodnie z art. 37a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym rada gminy może ustalić w formie uchwały zasady i warunki sytuowania obiektów małej architektury, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych oraz ogrodzeń, ich gabaryty, standardy jakościowe oraz rodzaje materiałów budowlanych, z jakich mogą być wykonane;

Załącznik nr 1 do Regulaminu:

Kwestie dotyczące żądania danych tj. PESEL/NIP oraz telefon kontaktowy i adres e-mail - żądanie we wniosku tych danych wnioskodawcy prowadzą do nieuprawnionego zobowiązania wnioskodawcy do wskazania tych danych, uzależniając od podania tych danych możliwość wynajmu świetlicy.

Podanie wskazanych danych jest w świetle przyjętego wniosku obligatoryjne dla wnioskodawcy. Tymczasem brak przepisu prawnego, który stanowiłby podstawę dla takiego żądania. Żaden przepis prawa nie daje wprost uprawnienia dla organu do pozyskania wskazanych wyżej danych. W ocenie organu nadzoru żądanie podania we wniosku tych danych nie jest niezbędne do realizacji celu, dla którego miałyby być one przetwarzane (w tym zbierane), a ich zakres wprost wykracza poza normę kompetencyjną. Żądanie podania tych danych prowadzi do nieuprawnionego nałożenia na wnioskodawców nieprzewidzianego ustawą warunku. Używanie tych danych, w przypadku gdy brak jest przepisu wprost stanowiącego podstawę dla przetwarzania tych danych, jest nadmiarowe i niezgodne z zasadą minimalizacji danych wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy nr 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) – Dz. Urz. UE. L 119 z 04.05.2016, str. 35, zwanego dalej „RODO”). Zgodnie z ww. zasadą zbierane dane osobowe muszą być adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane („minimalizacja danych”). W przedmiotowej sprawie, jak wskazano wyżej, warunek ten nie jest spełniony.

W ocenie organu nadzoru brak zatem podstaw prawnych do żądania podania we wniosku tych danych osobowych. Stanowi to o przekroczeniu zakresu upoważnienia ustawowego. Tym niemniej należy podkreślić, że dopuszczalne byłoby pozyskanie tych danych wyłącznie na zasadzie dobrowolności ich podania przez wnioskodawcę (podstawę przetwarzania stanowi wówczas zgoda wnioskodawcy).

Dodać należy, że numer PESEL jest krajowym numerem identyfikacyjnym, który powinien podlegać szczególnej ochronie (art. 87 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy nr 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych osobowych) – Dz. Urz. UE. L 119 z 04.05.2016, str. 35, zwanego dalej „RODO”). Jego używanie na potrzeby oznaczenia strony postępowania administracyjnego, w przypadku gdy brak jest przepisu wprost stanowiącego podstawę dla przetwarzania tej danej, jest nadmierowe i niezgodne z zasadą minimalizacji danych wyrażoną w art. 5 ust. 1 lit. c RODO.

W związku z powyższym dokonano stosownych zmian polegających na usunięciu zapisów powielających regulacje ustawowe oraz dostosowaniu treści uchwały do obowiązujących zasad techniki prawodawczej. Podjęcie uchwały jest zatem zasadne.

Naczelnik
Wydziału Gospodarki Komunalnej
i Mieszkalnictwa
Artur Dawicki